

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.126 van 3 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 november 2008 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, op 2 december 2008 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 8 december 1999 een asielaanvraag in.

Op 1 december 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die op 22 juni 2005 dit beroep verwerpt.

Verzoekster stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad van State die op 6 november 2006 bij arrest nr. 164.363 dit beroep verwerpt.

Op 5 mei 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 februari 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 10 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 oktober 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het rolnummer 33.797.

Op 18 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat er geen tegenindicaties zouden zijn van integratie, dat betrokkenen geen samenlevingsproblemen veroorzaken en daarbij verwijzen naar verklaringen van burens, scholen en kennissen, dat de kinderen naar school gaan, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000) In het administratief dossier van betrokkenen geeft het OCMW van Houthalen-Helchteren op datum van 09.05.2005 een negatief advies voor de hele familie. Op het bijzondere comité welzijn van 13.04.2005 werd immers beslist om een negatief advies te versturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens dit advies gedroegen de heer en mevrouw G. zich ten opzichte van medebewoners erg onverdraagzaam en racistisch. Ze waren minstens drie keer betrokken bij vechtpartijen met verschillende medebewoners op verschillende tijdstippen. Er zijn volgens het OCMW zeer sterke vermoedens van inkomsten uit zwartwerk in combinatie met de steun van het OCMW. Ze hebben vanaf 2002 tot mei 2005 drie keer inkomsten uit arbeid niet aangegeven hoewel ze op de hoogte waren dat ze deze inkomsten moesten melden. Op 09.05.2005 deelt het OCMW mee dat ze op dat moment nog ruim 3500 euro moesten terugbetalen aan het OCMW. Ze hielden huisdieren zonder toelating. Ze richtten volgens het OCMW vernielingen aan in en rond de woning die hen ter beschikking werd gesteld. Ze kwamen meermaals in aanraking met de politie. Volgens het OCMW reisde de heer Q. ieder jaar voor minstens één maand naar Albanië. In de loop van april 2005 verbleef hij volgens het OCMW meer dan een week in Milaan. Het OCMW verklaart verder dat hoewel mijnheer Q. al meer dan vijf jaar in België verblijft, hij amper Nederlands spreekt en verstaat. De zoon werd in februari 2005 van school gestuurd omdat hij medeleerlingen afperste, leerkrachten bedreigde, drugs gebruikte en de rust in de klas verstoorde. Het comité voor bijzondere jeugdzorg werd ingeschakeld, maar de ouders werkten niet mee. Volgens het OCMW heeft het gezin geen respect voor de politie en de officiële diensten. Mijnheer G. bedreigde meermaals een medewerker van het OCMW met de dood. Regelmatig kwamen er deurwaarders over de vloer. Het OCMW concludeert dat het geen voorbeeldig gezin betreft en wijst met klem op de tegenindicaties van integratie.

Betrokkenen verwijzen naar artikel 3 EVRM dat zou worden geschonden indien zij terug zouden moeten naar Albanië. Verzoekers dienen deze bewering ook te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij deze bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Volgens de verklaringen van het OCMW van Houthalen-Helchteren reisde de man minstens 1 keer per jaar naar Albanië. Sedert november 2006 verblijft de man terug in Albanië. Betrokkenen wisten ook dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure van mevrouw G.V. en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 22.06.2005 met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en Staatlozen. Op 01.02.2008 diende mevrouw opnieuw een asielaanvraag in en op 10.03.2008 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag niet in overweging te nemen gezien er geen nieuwe elementen werden aangebracht ten opzichte van de vorige asielaanvraag. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene en haar kinderen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Het dossier van betrokkene bevat een medisch attest waarin een medische kwaal werd gemeld. In het getuigschrift werd geen diagnose noch een concrete behandeling aangegeven. Wel wordt er vermeld dat er een geplande behandeling/ ingreep plaatsvond op datum van 24.04.2008. Nadien werden er geen bijkomende medische gegevens verstrekt zodat kan geconcludeerd worden dat met de gemelde behandeling/ ingreep van 24.04.2008 de medische problematiek beëindigd werd.”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 2 december 2008 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

2. Rechtspleging

Waar het voordeel van de kosteloze rechtspleging door verzoekster wordt gevraagd, wijst de Raad er op dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Het verzoek hiertoe wordt bijgevolg verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr. 11.519.)

Tegenpartij heeft zonder enig verder onderzoek zich enkel gebaseerd op een verslag van het OCMW van 09.05.2005 of een verslag dat meer dan drie jaar oud is. Dit verslag gaat hoofdzakelijk over de toenmalige echtgenoot van verzoekster. Verzoekster leeft reeds verschillende jaren feitelijk gescheiden van haar echtgenoot en zij heeft geen contact meer met hem sinds 2006.

Nu stellen dat verzoekster niet goed geïntegreerd zou zijn en dat er tegenindicaties zouden zijn, is dan ook niet correct. Verzoekster heeft steeds de nodige inspanningen geleverd om zich aan te passen en te integreren en kan niet afgerekend worden op de gedragingen van haar toenmalige echtgenoot.

De problemen waarnaar tegenpartij verwijst werden veroorzaakt door de ex-echtgenoot van verzoekster, redenen waarom verzoekster haar echtgenoot in 2006 verlaten heeft.

Tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ware toedracht van de feiten en heeft meer dan drie jaar gewacht om enige beslissing te nemen. De redenen die zij aanhaalt in de beslissing steunen dan nog op gegevens en feiten die vermeld staan in het verslag van 09.05.2005, deze feiten zijn meer dan 4 jaar oud en stroken niet meer met de huidige situatie en leefwereld van verzoekster. Zich enkel steunen op een gedateerd verslag van het OCMW kan moeilijk een behoorlijk bestuur genoemd worden.

De beslissing is dan ook niet draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek naar de ware toedracht van de aanvraag van verzoekster gesteld heeft dat de aanvraag van verzoekster ongegrond is.

Verzoekster brengt voldoende bewijsstukken bij waaruit wel degelijk blijkt dat zij goed geïntegreerd is, doch deze stukken worden genegeerd en er wordt enkel verwezen naar het subjectief verslag van het OCMW. Het OCMW had immers problemen met het gezin wegens de houding van de echtgenoot van verzoekster.

Aangezien verzoekster tevens een medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij niet kan reizen. Dat tegenpartij zonder enig verder onderzoek stelt dat de behandeling van verzoekster afgelopen is en dat zij bijgevolg kan terugkeren naar haar land van herkomst. Dit wordt door geen enkel objectief gegeven gestaafd.

Verder stelt tegenpartij dat verzoekster geen ernstige vrees heeft om vervolgd te worden bij terugkeer naar Albanië omdat haar echtgenoot sinds 2006 is teruggekeerd naar Albanië en dit zonder problemen.

Omdat de echtgenoot van verzoekster is teruggekeerd naar Albanië zonder problemen wil niet zeggen dat dit ook zo zou zijn voor verzoekster. Ieder geval dient individueel bekeken en onderzocht te worden. Verzoekster is wel degelijk gevlucht wegens haar eigen problemen in haar land van herkomst. Verschillende familieleden van verzoekster werden immers vermoord.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Ook hier weer gaat tegenpartij enkel van veronderstellingen uit zonder enig verder onderzoek in casu gedaan te hebben.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Tevens was op het ogenblik van de aanvraag van artikel 9.3 dd. 05.05.2005 er sprake van een langdurige asielprocedure aangezien er op datum van het indienen van het verzoek nog steeds geen definitieve uitspraak gedaan werd omtrent de asielprocedure door de RVST. Pas in 2006 werd hieromtrent een definitieve uitspraak gedaan.

Vervolgens heeft tegenpartij nog meer dan drie jaar nodig gehad om een beslissing te nemen omtrent de regularisatie overeenkomstig 9.3. Verzoekster nu nog terugsturen naar haar land van herkomst zou een humaan onrecht uitmaken.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringplicht door geen verder onderzoek gedaan te hebben naar de identiteit van verzoekster.

Verder is het opmerkelijk dat tegenpartij meer dan 3 jaar nodig heeft gehad om de aanvraag van verzoekster overeenkomstig artikel 9.3 te onderzoeken. De redelijke termijn is dan ook hier overschreden. Daarbovenop komt nog dat tegenpartij zich hoofdzakelijk baseert op geen gedateerd verslag van het OCMW omtrent feiten die reeds verschillende jaren oud zijn.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het door verzoekster aangevoerde middel niet dienstig is. Verwerende partij baseerde zich op grond van de elementen zoals in de aanvraag naar voren gebracht. Deze elementen werden te licht bevonden om het verblijf te regulariseren. Slechts in bijkomende orde werd gewezen op de tegenindicaties wat betreft de integratie. Verzoeksters kritiek mist dan ook de nodige relevantie daar zij geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. De vermeende integratie bleek immers in strijd te zijn met de berichtgeving van het OCMW dat een negatief advies verstrekt aangaande verzoeksters verblijfsaanvraag. In mei 2008 bevestigde het OCMW dit negatief advies nogmaals telefonisch. Verzoekster meent ten onrechte dat verwerende partij hiermee geen rekening mocht houden. Van de overheid dient immers verwacht te worden dat zij alle informatie in rekening brengt alvorens te beslissen. Verwerende partij handelde dus zorgvuldig. Verwerende partij benadrukt in haar nota dat in het kader van een verblijfsmachtiging op grond van humanitaire redenen de overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid die slechts onderworpen is aan een marginaal toezicht door de Raad. Wat ten slotte de aangevoerde medische motieven om in het Rijk te verblijven betreft, merkt verwerende partij op dat het bijgebrachte medische attest geen diagnose noch een concrete behandeling aangeeft. Vermits er geen bijkomende medische gegevens werden

verstrekt kon volgens verwerende partij terecht worden geconcludeerd dat met de gemelde behandeling van 24 april 2008 de medische problematiek beëindigd werd.

3.1.3. In haar repliekmemorie houdt verzoekster voor dat de motiveringsplicht wel degelijk geschonden werd door de bestreden beslissing omdat verwerende partij deze motiveerde zonder enig verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster te hebben ingesteld. De aangehaalde elementen werden ten onrechte door verwerende partij als te licht bevonden. Zij gaat immers uit van loutere veronderstellingen en gissingen. Nu stellen dat verzoekster niet goed geïntegreerd zou zijn en dat er tegenindicaties zouden zijn is niet correct. Verzoekster heeft steeds de nodige inspanningen geleverd om zich aan te passen en te integreren en kan niet afgerekend worden op de gedragingen van haar toenmalige echtgenoot. Het tegendeel wordt niet afdoende bewezen door verwerende partij. Ook het verwijzen naar het verslag van het OCMW van enkele jaren geleden getuigt niet van een behoorlijk bestuur. Nu simpelweg stellen dat er telefonisch contact werd genomen in mei 2008 met dit OCMW gaat volgens verzoekster niet op aangezien zij reeds geruime tijd niet meer in Houthalen woont. Dit OCMW kan dan ook geen correct beeld meer geven van de integratie en situatie van verzoekster. Ook het feit dat verzoekster in de onmogelijkheid is om te reizen om medische redenen wordt onvoldoende onderzocht en zeer lichtzinnig afgewezen. Verzoekster houdt dus ook in haar repliekmemorie voor dat de bestreden beslissing gemotiveerd is op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens en onvoldoende gemotiveerd bij gebrek aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak en de integratie van verzoekster.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de toedracht van de ware feiten en meer dan drie jaar heeft gewacht om enige beslissing te nemen. De redenen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing steunen op

gegevens en feiten van meer dan vier jaar oud en stroken niet meer met de huidige situatie en leefwereld van verzoekster. Verzoekster stelt vervolgens dat zij voldoende bewijsstukken bijbrengt waaruit wel degelijk blijkt dat zij goed geïntegreerd is maar dat deze stukken worden genegeerd en er enkel wordt verwezen naar het subjectief verslag van het OCMW. Verzoekster zet eveneens uiteen dat zij een medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij niet kan reizen maar dat verwerende partij zonder enig onderzoek stelt dat de behandeling van verzoekster afgelopen is en dat zij bijgevolg kan terugkeren naar haar land van herkomst. Dit wordt volgens verzoekster echter door geen enkel objectief gegeven gestaafd. Tenslotte stelt verzoekster dat het voor haar wel degelijk onmogelijk is om terug te keren naar Albanië. Het is niet omdat haar echtgenoot zonder problemen terug gekeerd is naar Albanië dat dit ook zou gelden voor verzoekster zelf. Zij is immers gevluht wegens haar eigen problemen in haar land van herkomst. Verwerende partij is ook hier weer uitgegaan van veronderstellingen zonder enig verder onderzoek te hebben gedaan.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen voldoende redenen heeft aangehaald om haar verblijf in België toe te staan. De door haar aangevoerde elementen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag werden dus wel als buitengewone omstandigheid aangenomen, doch de elementen die zij aanvoerde om haar verblijf toe te staan, werden onvoldoende geacht.

Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister uitgebreid ingaat op de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen maar stelt dat deze geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde integratie, de stelling van verzoekster dat ze geen samenlevingsproblemen veroorzaakt en het schoolgaan van haar kinderen overweegt de bestreden beslissing het volgende: *De aangehaalde elementen, met name dat er geen tegenindicaties zouden zijn van integratie, dat betrokkenen geen samenlevingsproblemen veroorzaken en daarbij verwijzen naar verklaringen van burens, scholen en kennissen, dat de kinderen naar school gaan, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.* Ten onrechte beweert verzoekster dat verwerende partij de door haar bijgebrachte stukken, waaruit haar integratie wel degelijk blijkt, negeert en dat er in de bestreden beslissing slechts wordt verwezen naar een subjectief verslag van het OCMW. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de door verzoekster aangebrachte stukken wel degelijk in overweging heeft genomen maar oordeelde dat deze geen voldoende grond zijn voor een verblijfsregularisatie. Bovendien blijkt er in het administratief dossier een verslag van het OCMW van Houthalen-Helchteren van 9 mei 2005 te zitten met sterke indicaties dat verzoekster en haar kinderen niet geïntegreerd zouden zijn en wel degelijk samenlevingsproblemen veroorzaakten. Een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 november 2007 naar aanleiding van een politiecontrole van de zoon van verzoekster in Houthalen-Helchteren bevestigt dit. Het verslag van het OCMW werd in mei 2008 door het OCMW nogmaals telefonisch bevestigd aan verwerende partij. In haar repliekmemoire stelt verzoekster dat het OCMW van Houthalen-Helchteren in mei 2008 geen correct beeld meer kon geven van de integratie en situatie van verzoekster vermits zij sinds geruime tijd niet meer in Houthalen woont. Uit een aangetekend schrijven d.d. 9 april 2008 van de toenmalige advocaat van verzoekster aan verwerende partij blijkt echter dat zij nog steeds woonachtig was in Houthalen-Helchteren. Slechts bij een aangetekend schrijven van 20 juni 2008 van Fedasil aan verwerende partij blijkt dat verzoekster in Jodoigne woonachtig is. Het OCMW van Houthalen-Helchteren kon dus wel degelijk in mei 2008 een correct beeld geven van de situatie en integratie van verzoekster. Aangezien de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf rekening diende te houden met alle elementen van het dossier toont verzoekster niet aan dat dit motief op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen of steunt op een niet correcte feitenvinding. In de mate waarin

verzoekster aanvoert dat dit verslag enkel betrekking heeft op haar echtgenoot die inmiddels terug is naar Albanië en bijgevolg niet tegen haar kan worden gebruikt, wordt vastgesteld dat het verslag evenzeer handelt over het gedrag van verzoekster en haar zoon.

Wat betreft het door verzoekster bijgebrachte medisch attest stelt de bestreden beslissing dat er geen diagnose noch een concrete behandeling werd in aangegeven maar dat er wel een geplande behandeling/ingreep op 24 april 2008 plaatsvond. Nadien werden er geen bijkomende medische gegevens verstrekt zodat verwerende partij concludeerde dat met de geplande behandeling van 24 april 2008 de medische problematiek beëindigd werd. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat verwerende partij zonder enig verder onderzoek stelt dat de behandeling is afgelopen en dat zij bijgevolg kan terugkeren naar haar land van herkomst. Na grondige lezing van het administratief dossier en het medisch attest van 3 april 2008 blijkt inderdaad dat er een geplande behandeling voorzien was op 24 april 2008. Gelet op het feit dat het medisch attest eveneens attesteert dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt, geneesbaar en verbeterbaar is en gelet op het feit dat verzoekster na 24 april 2008 geen bijkomend stuk overmaakte waaruit zou moeten blijken dat verzoekster nog steeds lijdt aan de aandoening en dus niet mag reizen, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk oordeelde dat verzoekster kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Wat betreft de vrees van verzoekster voor vervolging bij haar terugkeer naar Albanië stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkenen verwijzen naar artikel 3 EVRM dat zou worden geschonden indien zij terug zouden moeten naar Albanië. Verzoekers dienen deze bewering ook te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij deze bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Volgens de verklaringen van het OCMW van Houthalen-Helchteren reisde de man minstens 1 keer per jaar naar Albanië. Sedert november 2006 verblijft de man terug in Albanië. Betrokkenen wisten ook dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure van mevrouw G.V. en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 22.06.2005 met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en Staatlozen. Op 01.02.2008 diende mevrouw opnieuw een asielaanvraag in en op 10.03.2008 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag niet in overweging te nemen gezien er geen nieuwe elementen werden aangebracht ten opzichte van de vorige asielaanvraag.”* Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het niet is omdat haar echtgenoot zonder problemen is teruggekeerd naar Albanië dat dit ook zo zou zijn voor verzoekster, ieder geval dient immers individueel te worden bekeken en onderzocht te worden. Verzoekster is immers gevlucht wegens haar eigen problemen in haar land van herkomst. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de beslissing van de Vaste Beroepscommissie blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag volledig steunt op de door haar echtgenoot aangehaalde motieven en dat zij geen eigen motieven inroept. Verzoekster kan in haar verzoekschrift dus niet dienstig voorhouden dat zij omwille van haar eigen problemen zou zijn gevlucht nu zij voor de bevoegde asielinstanties nooit blijkt heeft gegeven eigen problemen in Albanië te hebben gehad. Het kan verwerende partij dan ook niet verweten worden geen verder onderzoek te hebben ingesteld naar de “eigen” problemen van verzoekster in Albanië. Verzoekster toont niet aan dat dit motief van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Met betrekking tot de lange duur van de asielprocedure en het verblijf van verzoekster in België stelt de bestreden beslissing dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan verzoekster geen recht op verblijf creëert. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat betrokkene na de beschikking van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 22 juni 2006 vrijwillig gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betwist deze motieven niet in haar verzoekschrift of repliekmemoorie. In de bestreden beslissing wordt in dit verband tevens uitdrukkelijk gesteld dat uit een verslag van het OCMW blijkt dat verzoekster en haar gezin onverdraagzaam en racistisch waren ten

opzichte van medebewoners in het centrum, betrokken bij vechtpartijen, vernielingen aanbrachten in en rond de woning die hen ter beschikking werd gesteld, meermaals in aanraking kwamen met de politie, dat de zoon van school gestuurd werd omdat hij medeleerlingen afperste, leerkrachten bedreigde, drugs gebruikte en de rust van de klas verstoorde, het comité voor Bijzondere Jeugdzorg werd ingeschakeld maar de ouders werkten niet mee. Het OCMW wijst met klem op de tegenindicaties van integratie. Hieruit volgt dat verzoekster weet waarom met de lange duur van haar asielprocedure geen rekening werd gehouden.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat aangezien verwerende partij meer dan drie jaar nodig heeft gehad om haar aanvraag in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te onderzoeken de redelijke termijn werd overschreden. De Raad benadrukt dat verwerende partij elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen en dat de wet niet voorziet dat een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, dient behandeld te worden binnen een welbepaalde termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn kan niet tot gevolg hebben dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd of dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekster, die sinds de definitieve afwijzing van haar asielaanvraag illegaal in het Rijk verblijft (RvS 7 oktober 2003, nr. 123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554; RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Uit langdurig illegaal verblijf of een langdurige behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging kunnen geen rechten worden geput.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest zoals hoger aangetoond terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de aangehaalde problematiek tijdens de asielprocedure reeds werd aangevoerd en dat het asielrelaas door de bevoegde instanties als ongeloofwaardig werd beschouwd. Omdat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die haar beschouwingen aannemelijk maken, kan de overheid dat argument niet weerhouden als zijnde een gegronde reden om het verblijf te verantwoorden overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. In haar repliekmemoë handhaaft verzoekster de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en stelt verder dat verwerende partij zonder enig onderzoek tot de vaststelling komt dat het voor verzoekster veilig is om haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op dit artikel.

In haar verzoekschrift en repliekmemorie beperkt verzoekster zich tot een loutere herhaling van de door haar in haar asielprocedure aangehaalde problematiek en de verwijzing naar het eerste interview en het interview voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die volgens haar voldoende aanwijzingen bevatten dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen van 22 juni 2005 die de asielaanvraag van verzoekster definitief verwierp en het arrest van de Raad van State van 6 november 2006 dat het door verzoekster ingestelde beroep tot nietigverklaring heeft verworpen en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken die de tweede asielaanvraag op 10 maart 2008 weigerde in overweging te nemen, blijkt dat de bevoegde asielinstanties de door verzoekster aangehaalde problematiek reeds hebben onderzocht en oordeelden dat verzoeksters vrees voor een terugkeer naar haar land van herkomst ongeloofwaardig is. Verwerende partij diende deze problematiek dus niet opnieuw te onderzoeken temeer nu verwerende partij terecht stelt dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt dat haar beschouwingen aannemelijk maakt en bovendien geen enkel element toevoegt aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties. Met de uiteenzetting van verzoekster in haar verzoekschrift en repliekmemorie brengt verzoekster dus geen nieuwe, concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van haar kritiek op de bestreden beslissing. Bovendien wordt herhaald dat de asielinstanties vaststelden dat verzoekster geen eigen motieven deed gelden en zich volledig steunde op de motieven van haar man, en dat haar man ondertussen vrijwillig naar Albanië is teruggekeerd. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Bij gebreke aan toelichting in het middel nopens de schending van artikel 14 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Albanië. Zij is bijna tien jaar in België.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Albanië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Verzoekster is verder in de onmogelijkheid te reizen gezien haar medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar haar land van herkomst niet zonder risico kan verlopen. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekster op de hoogte was van het feit dat zij het grondgebied diende te verlaten bij een negatieve beslissing aangaande haar asielaanvraag. Desondanks heeft zij besloten om illegaal in België te verblijven en om haar familieleven verder op te bouwen. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

3.3.3. In haar repliekmemoire stelt verzoekster nogmaals dat het duidelijk is dat verzoekster die afkomstig is van Albanië bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn en bedreigd zal worden. Haar twee broers werden immers reeds vermoord en ook verzoekster staat het lot te wachten indien zij dient terug te keren. In haar land van herkomst werd zij reeds mishandeld. De vrees voor haar leven is gegrond en van enige veiligheid is geen sprake gezien de politieke instabiliteit in Albanië. Verzoekster heeft haar land wel degelijk verlaten uit vrees voor haar leven. De veiligheid en vrijheid van verzoekster zijn geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst nochtans houdt artikel 5 van het EVRM een verbod in van schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid.

3.3.4. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoekster beperkt zich tot loutere affirmaties als zou bij uitvoering van de tweede bestreden beslissing haar recht op veiligheid niet gegarandeerd worden. Opnieuw verwijst ze naar elementen van haar asielrelaas waarvan reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gesteld dat ze weinig geloofwaardig zijn. De loutere verwijzing naar een reeds afgewezen asielaanvraag is onvoldoende om tot een schending van artikel 5 van het EVRM te besluiten. Daar waar verzoekster stelt dat zij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in de levensnoodzakelijke zaken voor zichzelf, toont verzoekster niet aan hoe dit een schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid van verzoekster kan inhouden. Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Het recht op een gezinsleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, behoren de controle op toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). Derhalve moet een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdelingen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden

(EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van de artikelen 9 en 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid redelijkerwijs mocht concluderen dat verzoekster niet aan de gegrondheidvoorwaarden voldoet van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Waar verzoekster stelt dat het quasi onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden dient vastgesteld te worden dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering. De gewone opbouw van sociale relaties, zoals door verzoekster wordt aangehaald, volstaat niet om tot een schending van artikel 8 van het EVRM te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Waar verzoekster ten slotte stelt dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen gezien haar medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar haar land van herkomst niet zonder risico kan verlopen, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waar werd gesteld dat verzoekster haar huidige medische problematiek niet aantoont.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.